

ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΤΖΑΝΗΣ

Ένα κακό είχαν μονάχα οί χωριανοί.

Δέν ἐχώνευαν ποτέ τούς νησιῶτες.

Όταν ἐξεμυνοῦσε κανένας τέτοιος στό χωριό, τόν ἐτρέλλαιναν ἀπό τῆς κοροϊδίας καί δέν τόν ἀφηναν νά σταθῆ πουθενά.

Ἐκεῖνο τόν τελευταῖο χρόνο, ἡ τύχη ἔρριξεν ἐκεῖ τόν Τζανῆ, Σιφνιώτιζο γεροντάκι μὲ τὰ ρούχα τῆς πατρίδος του· πλατειές βράκες μπλὲ ζωῶμα ξεβαμμένο κόκκινο, φέσι μὲ μεγάλη φούντα, κοντομάνικο ζακέ καί γαλαζιο πουκάμισο.

Μόλις ὁ Τζανῆς ἐβγήκε ἔξω ἀπὸ τὸ καίκι, οί χωριανοί τόν ἐζωσαν.

— Μωρὲ χελωνοτράο !

— Κοτογαλίνα, μωρὲ !

Ἐὸ Τζανῆς τὰ ἔχασε.

— Μπρὲ χωριόν εἶναι τοῦτον, μάτια μου, ἢ κοροϊδευταριό ;

Ποῦ ν' ἀκούσουν ὅμως οί χωριανοί ἀπὸ τέτοια !

Τόν ἀνάγκασαν τὸν ἄνθρωπο νά κλεισθῆ ἓνα δεκαήμερο 'στό σπίτι του.

Τὸν ἐλείραζαν, θὰ 'πῆτε οί χωριανοί, ἀλλὰ ἦταν κι' αὐτὸς κουταβία.

Δέν ἔκανε τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδυ παρὰ νά κατεβάξῃ βλακεῖες.

Μίαν ἡμέραν ποῦ τὸν ρώτησαν γιὰτὶ ὁ οὐρανὸς ἔχει γαλαζιο ζωῶμα, ἀπήντησε, ἀφοῦ ἔξυσε τὴ μύτη του :

— Οί καινοί ἀπὸ τὰ βαπόρια τὸν ἔβαψαν.

Γενναῖο καρπαζῶμα διεδέχθη τὴν ἀπάντησιν τοῦ Τζανῆ.

Μίαν ἄλλην ἡμέρα ἐγύριζε στὰ μαγαζεῖα τῆς ἀγορᾶς δείχνοντας ἓνα αὐγὸ.

— Τὸ βλέπετε, μωρὲς; ἔλεγεν, εἶναι... κοχορίσιο.

Αιῶς ἦταν μὲ λίγα λόγια ὁ Τζανῆς· προβατάκι τοῦ Θεοῦ, μανάχα ποῦ δὲν ἔτρωγε σανό.

Ἔμερα νὰ ἦταν, χαρὰ Θεοῦ, καὶ νὰ τοῦ ἔλεγες.

— Τζανῆ, νύχτωσε. Πῶ! πῶ μεσάνυχτα. Ἄει κοιμήσου!

Θὰ τὸ ἐπίστευε καὶ θὰ ἐπήγαινε.

Ἔμεῖνο ὁμῶς, ποῦ ἔγινε ἓνα βράδυ στὸ χωριό, ἀξίζει ὅσο δὲν ἀξίζουν ὅλες μαζὺ αἱ κουταμάρες τοῦ Τζανῆ.

Ἦταν ἓνα Αὐγουστιάτικο φεγγάρι στρογγυλοπρόσωπο καὶ καθαρό,

Σὰν μαγευμένο τὸ χωριό ἐφάνταζε μέσα στὸ κρινένιο φῶς, σὰν κατὶ ψεύτικο, ποῦ θὰ ἔλυωνε ἄρα μὲ τὴν ὥρα.

Ὁ Τζανῆς εἶχεν ὄρεξι γιὰ περίπατο.

Ἐπῆρε τὴ μαγκουρά του καὶ τράβηξε γιὰ τὴν ἐξοχή.

Σὲ λίγο βρῖσκονταν πρὸς στὴ μεγάλη ἡσυχὴ λίμνη, ποῦ οἱ βάρκαροι ἐτραγωδοῦσαν σὰν μεθυσμένοι.

Μόλις ἐλληθίασεν ὁ Τζανῆς, ἐστάθηκε μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια. Μέσα στὴ μέση τῆς λίμνης κατὶ ἄσπρο ὀλοστρόγγυλο ἔλαμπε ἀκίνητο. Τὸ ἐκύτταξε, τὸ ξανακύτταξε ὁ Τζανῆς καὶ ἐγούρλωσαν τὰ μιάτια του.

— Τάληρο εἶνε! Ἐφώναξε.

Καὶ ἀλήθεια, καταμεσῆς τῆς λίμνης, στρογγυλὸ, ἀσημένιο κατὶ ἔλαμπε.

Τὰ μιάτια τοῦ Τζανῆ ὅσο ἐπήγαιναν καὶ ἐπετάγονταν ἔξω.

— Τόσο μεγάλο τάληρο! Πῶ! πῶ! τύχη μιὰ φορά!

Κι' ἔφερ' ὁ Τζανῆς γύρα στὴ λίμνη κι' ὅλο τὸ ἐκύτταζε λαίμαργα. Στὸ τέλος δὲν ἐκοιμήθηκε. Ἐκάνε τὸ σταυρό του καὶ πλάφ μιὰ μέσα στὴ λίμνη.

Τὰ βραδράκια ἐκόαξαν γιὰ τελευταία φορὰ καὶ ἐκούφτηκαν.

Ὁ Τζανῆς ἄρχισε νὰ πλὴν πρὸς τὸ τάληρο, ἀλλὰ καὶ τὸ τάληρο ἄρχισε νὰ κομματιάζεται.

Ἐξαφνα ἓνα κατὶ σὰν σχοινὶ ἐδίπλωσε τὸ πόδι τοῦ Τζανῆ.

Ἐπάλειψε ὁ Τζανῆς νὰ ξεφύγῃ, ἀλλὰ ἐστάθηκε ἀδύνατο.

Κι' ὅσο αὐτὸς ἐπάλευε, τόσο τὸ τάληρο ἐγίνονταν θρύψαλλα.

Στὸ τέλος ἐφοβήθηκε ὁ καυμένος ὁ Τζανῆς κι' ἄρχισε νὰ φω-

νάζην, φωνές μεγάλες, ποῦ τῆς ἄκουσαν στὸ χωριὸ κι' ἔτρεξαν νὰ
ᾶδουν τὶ συμβαίνει.

Μαζεύονται οἱ χωριανοὶ στὴ λίμνη καὶ βλέπουν τὸν Ἰζανῆ νὰ
θαλασσοδέρνη μέσα στὰ σχίνα.

— Βοηθᾶτε μωρὲς παιδιὰ!

Ποῦ νὰ βοηθήσουν ὅμως τὰ...παιδιὰ, ποῦ κολύμπι κανένα·
τους δὲν ἴξερε καὶ ἐφοβόντουσαν καὶ τῆς λίμνης τὰ μαῦρα νερά·
Σκέφθηκαν τότε νὰ πᾶνε νὰ ξυπνήσουν τὸν Δήμαρχο.

Τὸ ἔμαθε ὁ Δήμαρχος καὶ ἔγινε ἄνω κάτω.

Στὸ χωριὸ ἐψήφισεν ὁ Ἰζανῆς κ' ἔλανε αὐτὸς, ἂν ἐπνίγονταν·
ἓνα ψῆφο.

Τρέχει στὰ τέσσαρα ὁ Δήμαρχος.

ᾶκολουθοῦν οἱ χωριανοί.

Σταυροκοποῦνται ἢ γυναῖκες.

ᾶληχτᾶνε τὰ σκυλλιά.

Μεμεκίζουν τὰ πρόβατα φοβισμένα στῆς στῆνες.

Χαλάει ὁ κόσμος.

Ξελαρυγγίζεται ὁ Ἰζανῆς, ζητῶντας βοήθεια.

ᾶφθασε στὰ στερνὰ κι' ὁ Δήμαρχος στὴ λίμνη.

— Οὐὸ Ἰζανῆ!

— Πνίγομαι, κυρ Δήμαρχε, γλυτῶστέ μεεεε!

— Πνίγεσαι, εἶπε ὁ Δήμαρχος καὶ χάνω τὸ ψῆφο· ἀλλὰ πῶς
θὸ σὲ βγάλουμε;

— Μὲ τριχιά, εἶπεν ἓνας.

Κι' ἔτρεξαν ὅλοι νὰ φέρουν μιὰ γαιῶδουροτριχιά.

Σὲ μισὴ ὥρα, στάζοντας σὺν βρεμένος γάτος, ἐβγῆζε ἔξω ὁ
Ἰζανῆς σὲ κακὸ χάλι, τουρτουρίζοντας.

— Ντελίριουμ, κυρ Δήμαρχε, ντελίριουμ τεέμενς! Καὶ γιατί;
γιὰ ἓνα παληοτάληρο.

Καὶ κυττάζοντας ὁ Ἰζανῆς στὴ λίμνη, ἔδειξε τὸ φεγγάρι, ποῦ
σὺν μεγάλο τάληρο ὀλόλαμπρο, ἀσημένιο, ἐφογγοβόλαγε.

ᾶπ' αὐτὴ τῆ βραδυὰ οἱ χωριανοί, μόλις ἔβλεπαν τὸν Ἰζανῆν,
ἔσκαζαν στὰ γέλοια καὶ κάθε ποῦ ἐνύχτωνε, τοῦ ἔλεγαν νὰ πᾶν
κάτω, μιὰ ὥρα μακρυνὰ, ποῦ εἶναι ἡ θάλασσα νὰ μάση τάληρα!

Χάρης Ἐπαρκίτης